

Daktyloskopie je doposud nejrozšířenější kriminalistickou metodou identifikace osob. Vzhledem k tomu, že je v policejní praxi používána již více než 100 let, je možno o ní hovořit také jako o jedné z nejdéle používaných metod. Lidská společnost se prakticky od počátku své existence s různou mírou úspěchu potýká s fenoménem zločinnosti. Nejefektivnější obranou proti páčání trestných činů je jejich včasné odhalování a potrestání pachatelů, které má jednak celospolečensky preventivní efekt, ale také zároveň znemožňuje či alespoň podstatně ztěžuje pachatelům možnost pokračovat v trestné činnosti. K odhalování pachatelů trestných činů musela policejní praxe vyvinout různé technické metody v závislosti na různorodosti stop, které po sobě pachatelé na místě spáchání trestného činu zanechávali. Jednou z těchto metod se stala i kriminalistická daktyloskopie, kterou jsem si vybral jako téma své diplomové práce.

Smyslem a vytčeným cílem mé diplomové práce je komplexně přiblížit čtenáři rozsáhlou problematiku daktyloskopie, postihnout její teoretické základy, vznik a historický vývoj a pojednat i o procesu vzniku otisku a metodách jeho zviditelňování a zajišťování. Tomu odpovídá i strukturování práce do pěti kapitol. Vlastní těžiště práce spatřuji v části, která se zabývá vznikem, výskytem a druhy daktyloskopických stop, dále pak jejich vyhledáváním, zviditelňováním a zajišťováním a konečně vyhodnocováním stop a samotným expertizním daktyloskopickým zkoumáním. Při zpracování své diplomové práce jsem použil metodu analýzy, syntézy a komparace odborné literatury uvedené v seznamu na konci práce. Důležité poznatky jsem čerpal také z konzultací s vedoucím diplomové práce. K doplnění výkladu jsem v průběhu práce a především na její konec do přílohy zařadil instruktážní obrazový materiál.